

Hannus nagyapám is a feleségétől külön nyugszik. Az '50-es években, a téjesztítés idején földjét, lovait beadta a tsz-be és elment ipari munkásnak Kazincbarcikára. 1966-ban ott temették el.

Szüleim síremléke a 2000-es évek stílusában készült, egy darab márványlapból. Érdekes módon a kép háttérében minden említett stílus megtalálható.

Úgy hallottam, hogy újabban a sírkövesek által ajánlott megoldás a Kínából készen érkező sírkövek használata. Ezekre csak a szöveget kell felvésni. A globalizáció már ide is elért. Természetesen vannak egyedi síremlékek. A tragikus balesetben, fiatalon elhunyt családtagnak sokszor művész által tervezett, vagy kivitelezett emléket állítanak a hozzátartozók.

Vázlatos írásomban családtagjaim síremlékeit bemutatva próbáltam a stílusok változását érzékeltetni. Szívesen veszek minden korrekciót, kiegészítést. Nagyon örültem Veres Rita cikkének, amiben „Kökereszték Besenyőn” című írásomat gondolta tovább édesanyja segítségével.

Dr. Hannus István

Senki sem próféta a maga hazájában

Húsvét negyedik vasárnapja a papi hivatások vasárnapja. Ezen a napon amellet, hogy kiemelten imádkozunk papi hivatásokért, szokásban van, hogy a szemináriumokból a kispapok kimennek az egyházmegyéjükben lévő templomokba, és a szentmisén egy tanúságtétel keretében elmondják, hogyan hallották meg Isten papi szolgálatra hívó szavát. Én idén a budapesti Rózsafüzér Királynéja templomban teszek tanúságot a hívó közösség előtt. Két év távlatából így írnám le a meghívástörténetemet.

Általános iskolában szerettem a hittant. Más volt mint a többi óra: olykor kártyáztunk a padban, s míg a tanár nénire vártunk, a benti cipőkkel hajigáltuk egymást.

Gyerekszemmel ezek fontos szempontok voltak. Mindezek mellett mégis sok szép, igaz dolgot megtudtam Istenről, s hitünk alapjaival tisztába kerültem.

Középiskolában nem jártam templomba. Volt egy időszak, amikor különös indítást éreztem arra, hogy a tanítás után hazafelé a Neumannból, még a busz indulása előtt Egerben beüljek a bazilikába bibliát olvasni. Csak azért mert érdekelt, mi az a könyv, mi van benne, mit mond Isten. Úgy két hétig tartott ez a szokásom.

Sokat szerettem csendben üldögelni, és gondolkodni.

Az életemről, a jövőmről. Arról, hogy Isten vajon lát-e engem, tetszik-e neki, ahogy élek. Szerettem volna Istennek tetsző életet élni, mert annyit már általános iskolás fejjel is felfogtam, hogy nem lehetek igazán boldog ember, ha nem az ő útjain járok.

2008-2015 között az ELTE-n tanultam szlavisztikát. Hétköznapi egyetemre jártam, sportoltam, szombatoként néha dolgoztam. Minden nap egy templom előtt vezetett el az utam. Egy év után megfogalmazódott bennem a gondolat, hogy jó lenne vasárnaponként templomba járni, megpihenni a hét fáradalmi után. Advent első vasárnapján tértem be abba a templomba. Attól kezdve rendszeresen jártam, először csak vasárnap, aztán hétköznapi is egyre gyakrabban.

Az évek előrehaladtával éreztem, hogy nem elég számomra annyi, hogy felolvasok a misén, meg segítsek a templomtakarításban. Jobban akartam Istent szolgálni. Ekkor megláttam a kórházlelkészség hirdetését, melyben önkéntes beteglátogatókat kerestek. A plakáton egy kép volt a Betesda tónál meggyógyított emberről (János 5,1-15), és a felirat: „Nincs emberem”. Hát én is jelentkeztem a szolgálatra. Hogy valakinek én legyek „az embere”.

Az egyetemnek már a vége felé jártam. Jó eredményeim voltak, több nyelvet beszéltem, külföldi ösztöndíjakat nyertem, a tanárim biztattak, hogy maradjak ott kutatónak, de éreztem, hogy nem lennék boldog. Nem találtam a helyemet az életben. Szomorú voltam emiatt és sokat imádkoztam Istenhez, hogy mutassa meg, mi az én feladatom a világban. Hosszú hónapok teltek el, míg nyilvánvalóvá vált, hogy Isten hív a papságra. Amikor igent mondtam e hívásra, megnyugodtam. 2015 pünkösdkör adtam be a jelentkezésem az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyébe, mely választásomat előtte szintén átmádkoztam. Azóta is úgy érzem, hogy nagyjából azon az úton járok, amit Isten elképzelt számomra.

Nemrég Budapesten a VI. kerületi Hunyadi téren üldögéltem. Hét ágra süttött a nap, jó idő volt, nyugodtan sétálgattak az emberek, önfeledten szaladgáltak a gyerekek. Észrevettem, hogy az egyik anyuka milyen nagy szeretettel figyeli gyermekét, ahogy a barátjával focizik. Szívében talán csodálkozott és gyönyörködött csemetéjében, hogy milyen ügyes, milyen fürgén szalad, milyen pontosan lő. Akár még világhírű focista is lehet ebből a gyermekből, de mindenekelőtt sikeres és boldog ember, amely minden édesanya vágya. Egy kicsit távolabb a pályától megpillantottam egy hajléktalan kinézetű férfit, aki a padon feküdt. Elég piszkos ruhában volt. Gyermekként talán őt is olyan büszkén, nagy vágyakkal tele nézte az édesanyja, amint focizott. Biztos, hogy nem ilyen sorsot képzelt el neki. Valószínűleg megszakadna a szíve, ha most látná. Ugyanígy a mennyei Atya is, szeretettel és nagy vágyakkal tele figyel bennünket. Mi lesz ebből a gyerekből? Sikeres és boldog ember? Meghallja-e hívó szavamat? Meg tudom-e majd szólítani a szívét? Észreveszi-e majd, hogy mennyire szeretem őt? Istennek mindannyiunkkal terve van, mindannyiunkat hív valamire. Az imádság csendjében, a Szentírásban, a szolgálatban, a szentmisében Isten maga szól hozzánk. **Forgács Balázs**